

Levél az álomhoz

*Halálos álom vagy, ott lakozol a hordó mélyén,
amikor megpróbálok kicsikarni az utolsó,
legdrágább csöppet, ott lakozol a hordó mélyén,
amikor a tetefére állva az ég féligzárt ablakait próbálok
kipöccinteni, ott lakozol a hordó mélyén, amikor
kutyává változom, szétszórt falka vagyok és
nem emlékszem magamra, csak az ugatásra,
a visszhangra, a nyakörvre, arra, hogy valami sötét
tárgy közelít koponyámhoz és nincs időm még vonyítani sem.*

*Halálos álom vagy, kitakarod az angyalok szemérmét,
és rögtön a nagy fehér semmi villan át az idegeinken,
mint egy túlkoros zeuszvillám, lehuppsz a titánok közé,
pedig hajnal van, mi értelme van lehuppanni,
mi értelme van kiemelkedni, felemelkedni, szemlélődni,
mi értelme van kibújni a láncok alól csak azért,
hogy újabb láncolatok részese lehess.*

*Halálos álom vagy, túlméretezett hamburger,
sokkal nagyobb, mint Óz, a nagy varázsló,
vagy a rég kipusztult törpemamut, a frászt hozod rám,
és az óriásokat, a felejthetetlen világcsíkot, ami addig
szorítja az egyenlítő hasát, amíg az már levegőt se kap,
az étvágya pedig csak hetek múlva tér vissza.*

*Halálos álom vagy, megpróbállak elfelejteni,
vagy álmodni azt, hogy felébredek, álmodni,
hogy nem ébredek fel, de a halálos álom az álom
halála is... Mit írjak még neked? Ébredj fel. Mondd.*

A Jósda Meglátogatása

*Ellátogattam a Jósdába. A Végvár utáni első kanyarban
tapogattam végig a fákat, hogy az idő billentyűzetén
pontosan üssem be a kódot. Az alkonyat peremén
akkor moccantak meg az első vaddisznófoltok.
Ellátogattam a Jósdába, mert érdekelt a véleményem,
mennyit ér, amit gondolok belül, és az, amit
elém vetítenek éppen. Avatott szakik dolgozták fel
a számukra fontos információkat, a csákovai mező közepén
a tornyot és felette a holdat. Értelmezték, hogy ennek okán
mit is akarhat tőlem Szeléné, megmaradtam-e ugyanolyannak,
amilyen voltam az utak kezdeténél. Kérdezték, sasokat
láttam-e odafent, vagy bármiféle madarat.
Mint sebészek: tapogatni kezdték keselyűmentes májamat.
Miccsezni hívtak. Széndarabok felett a nyári mustárszínű
csillagok ragyogtak. Emiatt két napig nem tudtam megszólalni sem.
Jártam, ahol a régiek. És ottmaradt minden a régiiben.*